WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 11 maja 2010 r.*

W sprawie T-121/08

PC-Ware Information Technologies BV, z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy), reprezentowana przez adwokatów L. Devillégo oraz B. Maerevoeta,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez E. Manhaeve'a, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata P. Wytincka,

strona pozwana,

* Język postępowania: niderlandzki.

mającej za przedmiot, tytułem żądania głównego, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie odrzucenia oferty skarżącej w zakresie procedury przetargowej DIGIT/R2/PO/2007/022 oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o naprawienie szkody jakoby poniesionej przez skarżącą z powodu postępowania Komisji,

SĄD (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lipca 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

A — *Przepisy wspólnotowe*

1 Udzielanie zamówień publicznych na dostawy dla Komisji Europejskiej podlega przepisom tytułu V części pierwszej rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym") oraz przepisom tytułu V części pierwszej rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym"), w wersji mającej zastosowanie w niniejszej sprawie.

2 Zgodnie z art. 100 rozporządzenia finansowego:

„1. Intendent decyduje o tym, komu ma być przyznane zamówienie, zgodnie z kryteriami oceny i przyznania zamówienia określonymi z wyprzedzeniem w dokumentach odnoszących się do zaproszeń do składania ofert i w zasadach udzielania zamówienia.

2. Zamawiający powiadamia wszystkich kandydatów lub oferentów, których wnioski lub oferty zostały odrzucone o podstawach podjęcia decyzji, a także wszystkich oferentów, których oferty zostały dopuszczone i którzy zwrócili się z prośbą na piśmie, ogólnych danych oraz zaletach oferty, która wygrała przetarg, oraz nazwisku oferenta, któremu udzielono zamówienia.

Jednakże niektórych szczegółowych informacji nie należy udostępniać, w przypadku gdy ich udostępnienie utrudniłoby stosowanie prawa, byłoby sprzeczne z interesem publicznym lub zaszkodziłoby prawnym interesom gospodarczym przedsiębiorstw prywatnych lub publicznych lub zakłóciłoby uczciwą konkurencję między tymi przedsiębiorstwami"

3 Artykuł 130 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że:

„1. Dokumenty dotyczące składania ofert obejmują co najmniej:

[…]

b) załączone specyfikacje […];

[…]

3. Specyfikacje co najmniej określają:

[…]

c) specyfikacje techniczne […];

[…]”

4 Artykuł 139 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego przewiduje:

„1. Jeżeli w przypadku konkretnego zamówienia oferty wydają się nienormalnie niskie w stosunku do świadczeń, zamawiający zobowiązany jest przed odrzuceniem tych ofert zwrócić się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych elementów ofert, które uważa za istotne, oraz zweryfikować je z uwzględnieniem otrzymanych wyjaśnień. Wyjaśnienia te mogą dotyczyć w szczególności obowiązujących przepisów z zakresu ochrony i warunków pracy w miejscu realizacji zamówienia.

Instytucja zamawiająca może w szczególności wziąć pod uwagę wyjaśnienia odnoszące się do:

a) ekonomiki procesu produkcyjnego, świadczenia usług lub metod budowy;

b) wybranych rozwiązań technicznych lub szczególnie korzystnych warunków dostępnych dla oferenta;

c) oryginalności oferty”

5 Artykuł 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego przewiduje:

„4. W przypadku nienormalnie niskich ofert, określonych w art. [139], komitet oceniający żąda wszelkich istotnych informacji dotyczących zawartości oferty”

6 Artykuł 149 rozporządzenia wykonawczego przewiduje:

„1. Instytucje zamawiające, najszybciej jak to możliwe, informują kandydatów i oferentów o podjętych decyzjach dotyczących udzielenia zamówień, umowy ramowej lub dopuszczenia do systemu zamówień dynamicznych, włączając powody, ze względu na które zdecydowały one o nieudzieleniu zamówienia, umowy ramowej lub o niewprowadzeniu systemu zamówień dynamicznych, będących przedmiotem przetargu konkurencyjnego, lub też o ponowieniu procedury.

2. Instytucja zamawiająca, w ciągu nie więcej niż piętnastu dni kalendarzowych od dnia, w którym przyjęto pisemny wniosek, przekazuje informacje, przewidziane w art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.

3. W przypadku udzielonych przez instytucje wspólnotowe na własny rachunek zamówień o wartości równej określonym w art. 158 wartościom progowym bądź wyższej i niewykluczonych z zakresu obowiązywania dyrektywy 2004/18/WE instytucja zamawiająca jednocześnie i indywidualnie informuje wszystkich odrzuconych oferentów lub kandydatów drogą pocztową, faksem bądź pocztą elektroniczną, że ich

wnioski bądź oferty nie zostały zaakceptowane, przy czym dopełnia ona tego obowiązku:

a) wkrótce po podjęciu decyzji na podstawie kryteriów wykluczenia i wyboru, ale przez podjęciem decyzji o udzieleniu zamówienia w przypadku procedury udzielania zamówień organizowanej w dwóch oddzielnych etapach;

b) w odniesieniu do decyzji o udzieleniu zamówienia i decyzji o odrzuceniu ofert — możliwie szybko i najpóźniej w ciągu tygodnia następującego po podjęciu decyzji o udzieleniu zamówienia.

W każdym przypadku instytucja zamawiająca podaje przyczyny odrzucenia oferty lub wniosku i wskazuje na dostępne środki prawne.

Instytucje zamawiające informują wybranego kandydata lub oferenta o decyzji o przyznaniu, w tym samym czasie, co informują odrzuconych kandydatów lub oferentów, że ich oferty lub wnioski nie zostały przyjęte, i zaznaczają, że przekazana decyzja nie stanowi zobowiązania dla właściwej instytucji zamawiającej.

Odrzuceni oferenci lub kandydaci mogą uzyskać dodatkowe informacje na temat przyczyn odrzucenia ich oferty lub wniosku na pisemną prośbę wysłaną listem, faksem lub pocztą elektroniczną, a oferenci, których oferty zostały dopuszczone, mogą uzyskać informacje o ogólnych danych oraz zaletach oferty, którą wybrano, oraz nazwisku oferenta, któremu udzielono zamówienia, nie naruszając przepisów art. 100 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia finansowego. Instytucje zamawiające odpowiedzą nie później niż w terminie piętnastu dni kalendarzowych od dnia otrzymania prośby”

7 Punkt 3.3 specyfikacji technicznych dotyczących przetargu DIGIT/R2/PO/2007/022, zatytułowanego „Autoryzowany odsprzedawca produktów firmy Microsoft (LAR 2007)" i opublikowanego przez Komisję w Suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (Dz.U. 2007 S 183, zwanego dalej „przetargiem"), określa, że:

„W drodze odstępstwa od »wytycznych dla oferentów, którzy złożyli ofertę w odpowiedzi na przetarg ogłoszony przez Dyrekcję Generalną ds. Informatyki«, umowa wynikająca z niniejszego przetargu podlega prawu Wspólnoty Europejskiej, uzupełnionemu prawem belgijskim co do punktów, w których prawo wspólnotowe nie reguluje danej kwestii prawnej"

8 Punkt 1.1.1 wytycznych dla oferentów, którzy złożyli ofertę w odpowiedzi na przetarg ogłoszony przez Dyrekcję Generalną ds. Informatyki, stanowi, że:

„Procedurę udzielania zamówień dla instytucji, agencji i innych organizacji UE regulują następujące przepisy, w szczególności:

(1) Część pierwsza tytuł [V] rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, z ostatnimi zmianami.

(2) Część pierwsza tytuł [V] rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, z ostatnimi zmianami.

(3) Porozumienie w sprawie zamówień rządowych Światowej Organizacji Handlu, do którego Wspólnota Europejska przystąpiła na podstawie decyzji Rady z dnia 16 listopada 1987 r. dotyczącej zawarcia protokołu zmieniającego porozumienie GATT w sprawie zamówień rządowych"

B — *Uregulowania krajowe*

9 Artykuł 40 loi sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur z dnia 14 lipca 1991 r. (ustawy o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów, *Moniteur belge* z dnia 29 sierpnia 1991 r., s. 18712, zwanej dalej „belgijską ustawą o praktykach handlowych"), stanowi:

„Zakazuje się wszystkim przedsiębiorcom składania ofert sprzedaży lub prowadzenia sprzedaży produktu ze stratą.

Za sprzedaż ze stratą uważa się wszelką sprzedaż za cenę, która nie jest przynajmniej równa cenie, na jaką zafakturowano produkt przy dostawie lub cenie, na jaką zafakturowano produkt w przypadku ponownej dostawy.

[…]"

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

10 W dniu 30 marca 2007 r. Komisja opublikowała wstępne ogłoszenie informacyjne dotyczące udzielenia zamówienia zatytułowanego „Autoryzowany odsprzedawca produktów firmy Microsoft (LAR 2007)" w celu zawarcia porozumienia ramowego ustanawiającego jeden punkt kupna dla nabywania programów i licencji dostawcy Microsoft (zwanego dalej „dostawcą") przez Komisję i inne instytucje europejskie, o sygnaturze DIGIT/R2/PO/2007/022, w Suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (Dz.U. S 63).

11 Pismem z dnia 21 września 2007 r. skarżąca, PC-Ware Information Technologies BV, otrzymała kopię specyfikacji technicznych dotyczących tego zamówienia.

12 W dniu 22 września 2007 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o zamówieniu dotyczące przetargu.

13 W dniu 2 listopada 2007 r. skarżąca przekazała swoją ofertę Komisji. W ofercie tej wskazano, że w szczególności zgodnie z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, która zakazuje sprzedaży ze stratą, rabat przyznany przez skarżącą na cenę produktów i licencji dostawcy w ramach omawianego zamówienia wynosi 17,70%.

14 Pismem z dnia 3 grudnia 2007 r. Komisja zażądała od wybranego oferenta potwierdzenia, że jego oferta zachowuje odpowiednie przepisy, a w szczególności że nie prowadzi on sprzedaży ze stratą. Pismem z dnia 4 grudnia 2007 r. wybrany oferent potwierdził ten wymóg.

15 W dniu 10 stycznia 2008 r. Komisja przyjęła decyzję o udzieleniu omawianego zamówienia wybranemu oferentowi.

16 Pismem z dnia 11 stycznia 2008 r. Komisja zawiadomiła skarżącą o odrzuceniu jej oferty z tej przyczyny, że na podstawie zastosowania formuły udzielenia zamówienia nie przedstawiła ona najlepszego stosunku jakości do ceny. Pismo to wskazywało też, że skarżąca miała możliwość żądania dodatkowych informacji.

17 E-mailem z dnia 16 stycznia 2008 r. oraz e-mailem przypominającym z dnia 18 stycznia 2008 r., skarżąca zażądała od Komisji odbycia spotkania wyjaśniającego, wskazując w szczególności, że celem tego spotkania jest uzyskanie obrazu mocnych i słabych punktów jej oferty w odniesieniu do wybranej oferty w celu lepszego zrozumienia wyniku oceny.

18 W następstwie tego żądania Komisja zorganizowała spotkanie podsumowujące z przedstawicielami skarżącej, które odbyło się w dniu 28 stycznia 2008 r.

19 Pismem z dnia 29 stycznia 2008 r. Komisja przekazała skarżącej nazwę oferenta, któremu udzielono omawianego zamówienia, oraz protokół ze spotkania wyjaśniającego, w którym wskazano w szczególności, że oferta ceny oferenta, któremu udzielono zamówienia, odpowiada 81,75% ceny produktów objętych omawianym zamówieniem, to jest rabatowi w wysokości 18,25%. W piśmie tym wskazano również, że zamówienie zostało udzielone temu oferentowi na tej podstawie, że jego oferta przedstawiała najlepszy stosunek jakości do ceny.

20 W dniu 21 lutego 2008 r. Komisja zawarła z oferentem, któremu udzielono zamówienia, umowę o sygnaturze DI 06270 00.

21 W dniu 15 marca 2008 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o udzieleniu tego zamówienia w Suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (Dz.U. S 53).

Przebieg postępowania i żądania stron

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 marca 2008 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

23 Na rozprawie w dniu 7 lipca 2009 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

24 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, przekazanej skarżącej pismem z dnia 11 stycznia 2008 r., w której odrzucono ofertę złożoną przez skarżącą w ramach przetargu DIGIT/R2/PO/2007/022-LAR 2007 i udzielono zamówienia wybranemu oferentowi;

— stwierdzenie, że działanie Komisji było bezprawne i prowadzi do powstania jej odpowiedzialności;

— tytułem ewentualnym, w razie wykonania zamówienia w okresie rozpatrywania sprawy przez Sąd lub gdyby stwierdzenie nieważności decyzji było już niemożliwe, zasądzenie od Komisji zapłaty odszkodowania i odsetek w wysokości 654 962,38 EUR tytułem odszkodowania za szkody wyrządzone skarżącej w związku z tym postępowaniem;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

25 Komisja wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną w całości, a przynajmniej za bezzasadną;

— uznanie żądania odszkodowania za niedopuszczalne, a przynajmniej za bezzasadne;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

A — *W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności*

26 Należy zauważyć, że w drugim żądaniu przedstawionym w pkt 24 powyżej, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, przekazanej skarżącej pismem z dnia 11 stycznia 2008 r., w której odrzucono ofertę skarżącej i udzielono zamówienia wybranemu oferentowi.

27 Jak bowiem wynika to z pkt 16 powyżej, pismem z dnia 11 stycznia 2008 r. Komisja po prostu zawiadomiła skarżącą o swojej decyzji w sprawie odrzucenia jej oferty z tej przyczyny, że na podstawie zastosowania formuły udzielenia zamówienia nie przedstawiła ona najlepszego stosunku jakości do ceny. Sąd uznaje zatem, że wspomnianego pisma nie można interpretować w ten sposób, że zawiera ono jako takie decyzję o udzieleniu zamówienia wybranemu oferentowi. W niniejszej sprawie, jak wskazano

w pkt 15 powyżej, decyzja o udzieleniu zamówienia została przyjęta w dniu 10 stycznia 2008 r.

28 Jednakże z orzecznictwa wynika, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia oferentowi i decyzji o odrzuceniu oferty innego oferenta dotyczącej tego samego zamówienia są ściśle związane (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie T-195/05 Deloitte Business Advisory przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-871, pkt 113).

29 Należy zatem uznać, że decyzja zaskarżona w ramach niniejszej skargi oznacza jednocześnie decyzję o odrzuceniu oferty i decyzję o udzieleniu zamówienia.

1. *W przedmiocie dopuszczalności wniosku o stwierdzenie nieważności*

30 Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności, Komisja twierdzi, że wniosek o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalny z powodu braku interesu prawnego skarżącej oraz z powodu bezprzedmiotowości.

a) W przedmiocie braku interesu prawnego skarżącej

Argumenty stron

31 Komisja jest zdania, że wniosek o stwierdzenie nieważności należy oddalić z powodu braku interesu prawnego skarżącej. Jeżeli należy przyjąć argument podniesiony przez skarżącą na poparcie jej skargi, zgodnie z którym oferta wybranego oferenta jest sprzeczna z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych zakazującej

sprzedaży ze stratą, to wynika z tego, że oferta złożona przez skarżącą narusza także art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych. Sama skarżąca przyznaje bowiem, że sprzedała swoje produkty bez marży zysku, co według art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych powinno być również tożsame ze sprzedażą ze stratą. Wynika z tego, że nie tylko jej oferta nie miała żadnej szansy na wybór, lecz ponadto, że skarżąca nie mogła też domagać się odszkodowania i odsetek, ponieważ rzekomo bezprawne działanie Komisji nie wyrządziło jej żadnej szkody.

32 Skarżąca podnosi, że argumenty Komisji dotyczące niedopuszczalności z powodu braku interesu prawnego dotyczą istoty sprawy, a zatem nie mają związku z kwestią dopuszczalności skargi.

Ocena Sądu

33 Należy przywołać utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes zakłada, że samo stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu będzie miało wiążące skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie T-387/04 EnBW Energie Baden-Württemberg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1195, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Należy stwierdzić, że argumentacja Komisji dotycząca braku interesu prawnego skarżącej opiera się na przesłance, według której art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Z pism Komisji wynika bowiem wyraźnie, że skarżąca nie ma interesu prawnego tylko w zakresie, w jakim Sąd

powinien uznać, iż oferta oferenta, któremu udzielono zamówienia, jest sprzeczna z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych.

35 Sąd stwierdza jednak, że z pism Komisji dotyczących zarzutu drugiego wynika, iż w niniejszej sprawie kwestionuje ona zastosowanie tego przepisu. Jak zatem podnosi skarżąca, należy uznać, że ta kwestia zastosowania art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych wchodzi w zakres badania istoty wniosku o stwierdzenie nieważności.

36 Zatem w braku istotnych argumentów przedstawionych przez Komisję na poparcie jej zarzutów braku interesu prawnego należy odrzucić ten zarzut niedopuszczalności.

b) W przedmiocie bezprzedmiotowości wniosku o stwierdzenie nieważności

Argumenty stron

37 Komisja uważa, że skarżąca domaga się tylko odszkodowania i odsetek oraz że jej główny wniosek o stwierdzenie nieważności stał się bezprzedmiotowy. Zamówienie zostało już bowiem częściowo wykonane, co w świetle wniosków skarżącej skutkowałoby tym, że w ramach niniejszej skargi zrezygnowała ona z wniosku o stwierdzenie nieważności, aby zastąpić go wnioskiem o odszkodowanie i odsetki.

38 Skarżąca kwestionuje argumenty przedstawione przez Komisję i twierdzi, że zachowuje interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji.

Ocena Sądu

39 Zgodnie z orzecznictwem, aby skarżąca zachowała podczas postępowania interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu, rzeczone stwierdzenie nieważności powinno samo wywierać skutki prawne, które mogą w szczególności polegać na naprawieniu ewentualnych szkodliwych skutków wynikających z tego aktu lub uniknięciu ponownego wystąpienia zarzucanej bezprawności w przyszłości (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawie 207/86 Apesco przeciwko Komisji, Rec. s. 2151, pkt 16; wyrok Sądu z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie T-102/96 Gencor przeciwko Komisji, Rec. s. II-753, pkt 41; postanowienie Sądu z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie T-133/03 Schering-Plough przeciwko Komisji i EMEA, niepublikowane w Zbiorze, pkt 31).

40 W niniejszej sprawie — w odniesieniu do porozumienia ramowego takiego jak będące przedmiotem niniejszej sprawy, mogącego służyć za wzór do przyszłego zawierania podobnych umów — istnieje interes w uniknięciu ponownego wystąpienia w przyszłości bezprawności zarzucanej przez skarżącą. Dlatego Komisja błędnie utrzymuje, że wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy.

41 W świetle wniosków wysnutych w pkt 36 i 40 powyżej należy uznać niniejszy wniosek o stwierdzenie nieważności za dopuszczalny.

2. *Co do istoty*

42 Na poparcie swojego wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji skarżąca podnosi dwa zarzuty oparte, po pierwsze, na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, i po drugie, na naruszeniu przepisów art. 55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania

zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) oraz art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych zakazującym sprzedaży ze stratą.

43 W celu określenia przedmiotu niniejszej skargi należy przede wszystkim zbadać zasadność zarzutu drugiego.

a) W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 55 dyrektywy 2004/18 oraz art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych

Argumenty stron

44 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że przy składaniu oferty wyraźnie zwróciła uwagę Komisji na fakt, iż w ramach omawianego postępowania przetargowego zaproponowała najwyższą możliwą stawkę procentową rabatu, to jest 17,70%. Najwyższa stawka procentowa tego rabatu obowiązywała dla wszystkich ofert mających związek z udzieleniem omawianego zamówienia, w tym oferty wybranego oferenta. Na poparcie tego twierdzenia skarżąca opiera się na piśmie z dnia 29 października 2007 r. skierowanym do niej przez dostawcę, załączonym do jej oferty z dnia 2 listopada 2007 r. (zwanym dalej „pismem dostawcy"). Skarżąca utrzymuje ponadto, że stwierdzenie to jest

poparte okolicznością, iż trzej inni oferenci złożyli ofertę zawierającą rabat w wysokości 17,70%, o czym wiedziała Komisja.

45 Jednakże podnosi ona, że z akt sprawy wynika, iż oferta wybranego oferenta obejmuje propozycję rabatu w wysokości 18,25%, który jest wyższy od przyznanego przez dostawcę wszystkim dystrybutorom. Zdaniem skarżącej taki rabat jest zatem sprzeczny z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, który zakazuje sprzedaży ze stratą i który, zgodnie z pkt 3.3 specyfikacji technicznych, ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zatem z racji poziomu tego rabatu zaproponowanego przez wybranego oferenta jego oferta stanowi nienormalnie [rażąco] niską ofertę w rozumieniu art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego.

46 Podsumowując, skarżąca twierdzi, że wybierając ofertę wybranego oferenta, która stanowi rażąco niską ofertę, Komisja naruszyła art. 55 dyrektywy 2004/18 oraz art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego. Uważa ona, że taka oferta powinna była zostać natychmiast odrzucona przez Komisję.

47 Po drugie, ponieważ mimo informacji przekazanych przez skarżącą Komisja nie sprawdziła, czy oferta wybranego oferenta jest sprzeczna z zakazem sprzedaży ze stratą, naruszyła ona zasadę dobrej administracji, ponieważ nie zbadała wszystkich istotnych elementów starannie i bezstronnie.

48 Po trzecie, skarżąca zauważa, że legalność umowy zawartej przez Komisję z wybranym oferentem może być podważona przed sądami belgijskimi przez wszystkie zainteresowane strony na podstawie art. 95 i 98 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych lub art. 6 i 1133 belgijskiego kodeksu cywilnego.

49 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej i wnosi o oddalenie zarzutu drugiego jako bezzasadnego.

Ocena Sądu

— W przedmiocie części zarzutu drugiego, opartych na naruszeniu dyrektywy i ustawy belgijskiej

50 Po pierwsze, należy przede wszystkim stwierdzić, że zarzut drugi jest w szczególności oparty na naruszeniu art. 55 dyrektywy 2004/18. Jednakże adresatem dyrektywy 2004/18 są państwa członkowskie, a zatem nie ma ona zastosowania do zamówień publicznych udzielonych, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, przez instytucję wspólnotową. Należy zatem oddalić tę część zarzutu drugiego jako nieistotną.

51 Po drugie, należy stwierdzić, iż z pism skarżącej wynika, że zarzut drugi jest zasadniczo oparty na naruszeniu przepisów prawa wspólnotowego mających zastosowanie do ofert rażąco niskich, to jest art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, oraz że to w związku z tymi przepisami prawa wspólnotowego skarżąca odwołuje się do przepisów art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych.

52 Z jednej strony skarżąca wyraźnie zarzuca Komisji naruszenie wskazanych artykułów rozporządzenia wykonawczego.

53 Z drugiej strony Sąd stwierdza, że skarżąca utożsamia sprzedaż ze stratą w rozumieniu art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych z rażąco niskimi ofertami, i to z dwóch powodów. Po pierwsze, twierdzi ona, że oferta wybranego oferenta stanowi zarówno sprzedaż ze stratą, jak i rażąco niską ofertę, ponieważ zaproponowała ona rabat na kwotę wyższą niż rabat przyznany przez dostawcę. Po drugie, uważa ona, że oferta wybranego oferenta, ponieważ stanowi zarówno rażąco niską ofertę, jak i sprzedaż ze stratą, powinna była zostać natychmiast odrzucona w postępowaniu o udzielenie omawianego zamówienia, zgodnie z przepisami art. 139 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

54 Po trzecie, należy przypomnieć, że jak wynika z przepisów art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego, wybór wykonawcy zamówienia powinien nastąpić z poszanowaniem kryteriów oceny i przyznania zamówienia oraz zasad udzielania zamówień. Z przepisów tego artykułu wynika również, że kryteria oceny i przyznania zamówienia są określone z wyprzedzeniem w dokumentach odnoszących się do zaproszeń do składania ofert.

55 Jak bowiem wspomniano w pkt 1 powyżej, udzielenie zamówień na dostawy dla Komisji podlega jedynie przepisom tytułu V części pierwszej rozporządzenia finansowego i tytułu V części pierwszej rozporządzenia wykonawczego.

56 Należy ponadto stwierdzić, że art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, których naruszenie zarzuca skarżąca w ramach zarzutu drugiego, stanowią część sekcji 3, zatytułowanej „Procedury przetargowe" w rozdziale 1 tytułu V części pierwszej rozporządzenia wykonawczego.

57 W konsekwencji, po pierwsze, przepisy art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego stanowią zasady udzielania zamówień w rozumieniu art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego. Należy zatem uznać, że w istocie zarzut drugi jest oparty na naruszeniu zasad udzielania zamówień.

58 Po drugie, Sąd stwierdza, że jak wynika z pkt 45 powyżej, na poparcie twierdzenia, według którego art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych ma zastosowanie w niniejszej sprawie, skarżąca opiera się na przepisach pkt 3.3 specyfikacji technicznych.

59 Bowiem zgodnie z przepisami art. 130 ust. 1 lit. b) i ust. 3 lit. c) rozporządzenia wykonawczego, specyfikacje techniczne stanowią część specyfikacji, które jako takie stanowią dokument dotyczący zaproszenia do składania ofert.

60 Zatem w świetle wniosku wysnutego w pkt 57 powyżej, zgodnie z którym zarzut drugi podniesiony na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jest zasadniczo oparty na naruszeniu zasady udzielania zamówień w rozumieniu art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego, skarżąca błędnie powołuje się na przepis specyfikacji technicznych omawianego przetargu, który nie stanowi zasady udzielania zamówień w celu potwierdzenia, że art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

61 Tytułem uzupełnienia należy uściślić, że nawet zakładając, iż skarżąca w sposób niezależny zarzuciła naruszenie art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, nie można przyjąć takiego zarzutu.

62 Sąd jest bowiem w ramach skargi o stwierdzenie nieważności właściwy, do tego aby wypowiedzieć się w przedmiocie skargi w kwestii braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatów lub jakiejkolwiek zasady prawnej dotyczącej ich stosowania bądź nadużycia władzy. Wynika z tego, że Sąd nie może traktować zarzucanego naruszenia przepisów belgijskich jako kwestii prawnej, która zakłada nieograniczoną kontrolę sądową. Taka kontrola należy bowiem wyłącznie do organów belgijskich (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie T-139/99 AICS przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-2849, pkt 40).

63 Jednakże na mocy zasad dobrej administracji i lojalnej współpracy między instytucjami Unii a państwami członkowskimi, Komisja jest zobowiązana zapewnić, aby warunki przewidziane w niniejszym przetargu nie zachęcały potencjalnych oferentów do naruszania krajowych przepisów belgijskich, które mogą mieć zastosowanie do umowy będącej przedmiotem niniejszej sprawy (zob. analogicznie: ww. w pkt 62 wyrok Sądu w sprawie AICS przeciwko Parlamentowi, pkt 41; wyrok z dnia 11 czerwca 2002 r. w sprawie T-365/00 AICS przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-2719, pkt 63), które to kwestia mieści się w ocenie okoliczności faktycznych (ww. wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2002 r. w sprawie AICS przeciwko Parlamentowi, pkt 63).

64 W niniejszej sprawie Sąd stwierdza, że w następstwie listu skarżącej z dnia 2 listopada 2007 r., w którym zwróciła ona uwagę Komisji na okoliczność, iż jej oferta jest zgodna z przepisami art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, pismem z dnia 3 grudnia 2007 r. Komisja zażądała od wybranego oferenta potwierdzenia, że jego oferta jest zgodna z właściwymi przepisami, a w szczególności, że nie prowadzi on sprzedaży ze stratą, co wybrany oferent potwierdził pismem z dnia 4 grudnia 2007 r. Należy stwierdzić, że w ten sposób Komisja zadbała o to, aby nie zachęcać do

naruszenia belgijskich przepisów krajowych mogących mieć zastosowanie do umowy będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

65 Ponadto Sąd uważa, że skarżąca nie wykazała, aby oferta wybranego oferenta w sposób oczywisty lub konieczny prowadziła do naruszenia art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych. Skarżąca poprzestaje bowiem na przypuszczeniu, że wybrany oferent skorzystał z identycznego rabatu, co ona i w celu potwierdzenia, że oferta wybranego oferenta stanowi sprzedaż ze stratą w rozumieniu art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, opiera się wyłącznie na piśmie dostawcy. Zdaniem skarżącej z pisma tego wynika, że stawka procentowa maksymalnego obniżenia przyznanego przez dostawcę wszystkim dystrybutorom, w tym wybranemu oferentowi, w ramach omawianej procedury przetargowej wynosi 17,70%.

66 Nie można jednak wywnioskować z pisma dostawcy, że ta obniżka zaproponowana przez skarżącą w jej ofercie obowiązywała wszystkich dystrybutorów dostawcy.

67 Bowiem w dwóch jedynych akapitach tego pisma wskazano, co następuje:

„Niniejszym potwierdzamy, że w odniesieniu do przetargu wymienionego w temacie Państwa rabat LAR dla zawarcia umowy Custom Enterprise wynosi 17,70%.

Rabat LAR, jaki otrzymają Państwo dla umowy Select, jest wymieniony na liście cenowej Microsoft Select"

68 Z brzmienia pisma dostawcy, którego skarżąca była jedynym adresatem, wynika, że jego autor wyraźnie wskazywał kwotę rabatu, z którego mogła skorzystać tylko skarżąca. Przedstawienie to nie pozwala zatem uznać, z braku innych informacji, że jak twierdzi skarżąca, wskazany rabat był rabatem zastosowanym wobec wszystkich dystrybutorów.

69 Należy ponadto stwierdzić, że argument skarżącej, według którego inni dystrybutorzy złożyli Komisji ofertę zawierającą kwotę obniżki w wysokości 17,70%, stanowi jedynie twierdzenie, które nie jest poparte żadnym dowodem.

70 W tych okolicznościach przyjmując, że art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych ma zastosowanie w niniejszej sprawie, skarżąca nie wykazała, iż Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie legalności oferty wybranego oferenta w świetle przepisów wspomnianego artykułu.

— W przedmiocie części zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu rozporządzenia wykonawczego

71 Należy zbadać, czy — jak twierdzi skarżąca — Komisja w świetle posiadanych informacji o rażąco niskim charakterze oferty wybranego oferenta błędnie nie odrzuciła jej natychmiast, na podstawie przepisów art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego.

72 W tym zakresie z przepisów art. 139 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego wynika, że jeśli instytucja zamawiająca uznaje ofertę za rażąco niską, ma obowiązek umożliwić oferentowi wyjaśnienie i uzasadnienie szczegółów tej oferty przed jej odrzuceniem. Obowiązek zbadania rzetelności oferty wynika także z istnienia uprzednich wątpliwości co do wiarygodności tej oferty, ze świadomością ponadto, że głównym celem tego artykułu jest ochrona oferentów przed wykluczeniem ich z postępowania bez umożliwienia im uzasadnienia zawartości oferty, która wydaje się rażąco niska (wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie T-148/04 TQ3 Travel Solutions Belgium przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2627, pkt 49).

73 Należy również przypomnieć, że podejmując decyzję o udzieleniu zamówienia w trybie przetargu, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania i że kontrola Sądu musi być ograniczona do badania zgodności jej postępowania z wymogami proceduralnymi i obowiązkiem uzasadnienia decyzji, materialnej zgodności przyjętych okoliczności faktycznych z rzeczywistością oraz czy nie zachodzi oczywisty błąd w ocenie lub nadużycie uprawnień (zob. ww. w pkt 72 wyrok w sprawie TQ3 Travel Solutions Belgium przeciwko Komisji, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 W niniejszej sprawie jedyną informacją, na której opiera się skarżąca, aby stwierdzić, że oferta wybranego oferenta była rażąco niska, jest ponownie pismo dostawcy. W tym zakresie podnosi ona, że maksymalna stawka procentowa tej obniżki obowiązywała dla wszystkich ofert mających związek z udzieleniem omawianego zamówienia, w tym oferty wybranego oferenta.

75 W świetle rozważań Sądu przedstawionych w pkt 65–68 powyżej należy jednak stwierdzić, że twierdzenie takie nie znajduje oparcia w brzmieniu pisma dostawcy.

76 Zatem w świetle szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje Komisja w odniesieniu do elementów, jakie należy uwzględnić w ramach procedury udzielenia zamówienia w trybie przetargu, skarżąca błędnie zarzuca jej, że nie uznała, iż oferta wybranego oferenta była rażąco niska i dlatego nie odrzuciła jej jako takiej w świetle art. 139 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

77 Wniosku tego nie zmieniają dwa następujące argumenty również wysunięte przez skarżącą na poparcie zarzutu drugiego.

78 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu podniesionego przez skarżącą co do naruszenia zasady dobrej administracji, które wynika z naruszenia przez Komisję obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych elementów omawianej sprawy, a dokładniej, nieodrzucenia oferty wybranego oferenta jako oferty rażąco niskiej, wystarczy stwierdzić, że mimo niezakwalifikowania rzeczonej oferty przez Komisję jako rażąco niskiej, wykazała ona staranność przy badaniu oferty wybranego oferenta. Jak bowiem stwierdził Sąd w pkt 64 powyżej, w piśmie z dnia 3 grudnia 2007 r. Komisja zażądała od wybranego oferenta potwierdzenia, że jego oferta jest zgodna z właściwymi przepisami, a w szczególności że nie prowadzi on sprzedaży ze stratą. Zatem w braku innych elementów podniesionych przez skarżącą na poparcie argumentu opartego na naruszeniu zasady dobrej administracji w odniesieniu do badania oferty wybranego oferenta należy odrzucić go jako bezzasadny.

79 Po drugie, w odniesieniu do argumentu skarżącej dotyczącego możliwości ewentualnego zakwestionowania ważności umowy zawartej pomiędzy Komisją a wybranym oferentem przed sądami belgijskimi należy stwierdzić, że nie dotyczy on legalności zaskarżonej decyzji, wydanej w ramach procedury udzielania omawianego zamówienia, lecz legalności wynikającej z niej umowy. Wynika z tego, że należy odrzucić ten argument.

80 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

b) W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

Argumenty stron

81 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest właściwie uzasadniona, zarówno co do formy, jak i treści.

82 Po pierwsze, skarżąca zauważa, że wyraźnie zwróciła uwagę Komisji na zastosowanie art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych do omawianego postępowania przetargowego oraz na okoliczność, że w swojej ofercie zaproponowała najwyższą możliwą kwotę obniżki w świetle zakazu sprzedaży ze stratą przewidzianego w tym artykule. Mimo obowiązku Komisji starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych elementów sprawy ani zaskarżona decyzja, ani protokół ze spotkania podsumowującego nie zawierają uzasadnienia odnoszącego się do tej istotnej okoliczności, jak też nie wynika z tego, aby Komisja wzięła ją pod uwagę. Zatem zaskarżona decyzja jest uzasadniona w sposób zbyt wąski, zbyt niejasny lub niedostatecznie zrozumiały. Komisja naruszyła zatem ogólny obowiązek uzasadnienia i art. 18 europejskiego kodeksu dobrej administracji, przyjętego uchwałą Parlamentu Europejskiego

z dnia 6 września 2001 r. (Dz.U. 2002, C 72 E, s. 331, zwanego dalej „kodeksem dobrej administracji").

83 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że Komisja uchybiła także obowiązkowi przewidzianemu w art. 18 ust. 2 kodeksu dobrej administracji indywidualnego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do stosowania art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych.

84 Po trzecie, z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, aby zasada równości traktowania, taka jak określona w art. 5 kodeksu dobrej administracji, była rzeczywiście przestrzegana przez Komisję w odniesieniu do stosowania art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych. Uzasadnienie to jest zatem z zasady niedostateczne.

85 Po czwarte, uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie pozwala na zbadanie i skontrolowanie, zgodnie z art. 4 kodeksu dobrej administracji, czy przepisy mające zastosowanie w niniejszej sprawie, to jest prawo wspólnotowe, uzupełnione przez art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, było faktycznie stosowane i przestrzegane.

86 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej i wnosi o oddalenie tego zarzutu jako bezzasadnego.

Ocena Sądu

87 Po pierwsze, na poparcie zarzutu pierwszego opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia skarżąca wysuwa zasadniczo cztery argumenty oparte na tym, że zaskarżona decyzja, po pierwsze, nie zawiera uzasadnienia co do zakazu sprzedaży ze stratą

wynikającego z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych, po drugie, indywidualnego uzasadnienia co do przepisów wskazanego art. 40, po trzecie, elementu umożliwiającego stwierdzenie, że zasada równego traktowania była faktycznie przestrzegana w odniesieniu do tegoż art. 40, oraz po czwarte, elementu umożliwiającego zbadanie i skontrolowanie, czy przepisy wspólnotowe uzupełnione przez ten art. 40 były faktycznie stosowane i przestrzegane.

88 W świetle wniosku wysnutego przez Sąd w pkt 60 powyżej, zgodnie z którym art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych nie ma zastosowania do omawianej procedury przetargowej, należy z góry odrzucić cztery argumenty podniesione przez skarżącą, w zakresie w jakim mają one wykazać, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do tegoż art. 40.

89 Po drugie, należy stwierdzić, że skarżąca odnosi się z jednej strony do naruszenia art. 18 kodeksu dobrej administracji, a z drugiej strony do naruszenia ogólnego obowiązku uzasadnienia.

90 Należy przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż kodeks dobrej administracji nie jest aktem normatywnym, lecz uchwałą Parlamentu wnoszącą zmiany do projektu przedłożonego mu przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i wzywającą Komisję do przedstawienia w tym zakresie wniosku ustawodawczego (postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie T-132/06 Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi, niepublikowane w Zbiorze, pkt 73). Zatem kodeks ten nie jest aktem wiążącym Komisję i skarżąca nie może dochodzić żadnego roszczenia na jego podstawie.

91 Jednakże, mimo iż skarżąca nie powołuje się wyraźnie na art. 253 WE, należy uznać, że ze skargi wynika, iż zamierzała ona zasadniczo powołać się na ogólny obowiązek uzasadnienia, taki jak przewidziany w tym artykule.

92 Przede wszystkim w odniesieniu do pytania, czy zaskarżona decyzja jest zgodna z ogólnym obowiązkiem uzasadnienia, takim jaki wynika z art. 253 WE, należy najpierw przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia zależy od charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został przyjęty. Uzasadnienie powinno w sposób jasny i niedwuznaczny przedstawiać rozumowanie instytucji, z jednej strony tak aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z uzasadnieniem przyjętego środka w celu obrony ich praw i ustalenia, czy decyzja jest zasadna, a z drugiej strony — aby sąd mógł przeprowadzić kontrolę jego zgodności z prawem (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-350/88 Delacre i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-395, pkt 15, 16; wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-217/01 Forum des migrants przeciwko Komisji, Rec. s. II-1563, pkt 68; ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Deloitte Business Advisory przeciwko Komisji, pkt 45).

93 Następnie — zgodnie z art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego i art. 149 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego — w niniejszej sprawie Komisja powinna była powiadomić skarżącą o przyczynach odrzucenia jej oferty, a ponadto, ponieważ jej oferta została dopuszczona, o ogólnych danych oraz zaletach oferty, która wygrała przetarg, oraz nazwie oferenta, któremu udzielono zamówienia, w ciągu nie więcej niż piętnastu dni kalendarzowych od dnia, w którym przyjęto pisemny wniosek.

94 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że ten sposób postępowania, opisany w art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, który wyraża w sposób zrozumiały i jednoznaczny argumentację autora aktu, jest zgodny z celem obowiązku uzasadnienia wpisanym w art. 253 WE, który został przywołany w pkt 92 powyżej (wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie T-250/05 Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji, niepublikowany

w Zbiorze, pkt 69; zob. też podobnie wyrok Sądu z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawie T-211/07 AWWW/FEACVT, niepublikowany w Zbiorze, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

95 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w piśmie z dnia 11 stycznia 2008 r. Komisja powiadomiła skarżącą o nieprzyjęciu jej oferty, ponieważ nie przedstawiała ona najlepszego stosunku jakości do ceny według formuły udzielenia zamówienia zawartej w specyfikacji. Należy zatem uznać, że skarżąca została powiadomiona o dokładnych przyczynach odrzucenia jej oferty zgodnie z przepisami art. 100 rozporządzenia finansowego i art. 149 rozporządzenia wykonawczego.

96 W odniesieniu do ciążącego na Komisji obowiązku powiadomienia skarżącej o ogólnych danych oraz zaletach oferty, która wygrała przetarg, oraz nazwie oferenta, któremu udzielono zamówienia, należy stwierdzić, że w następstwie wniosku skarżącej sformułowanego zgodnie z przepisami art. 149 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia wykonawczego e-mailem z dnia 16 stycznia 2008 r. Komisja zorganizowała spotkanie podsumowujące w celu przedstawienia skarżącej obrazu mocnych i słabych punktów jej oferty w odniesieniu do wybranej oferty.

97 Należy ponadto stwierdzić, że pismem z dnia 29 stycznia 2008 r. Komisja przekazała skarżącej nazwę oferenta, któremu udzielono zamówienia, i w załączniku do tego pisma przekazała protokół ze spotkania podsumowującego. Protokół ten ma formę telegraficznych notatek, które określają kryteria zastosowane do oceny technicznej oferty oraz oceny uzyskane przez ofertę skarżącej za każde z tych kryteriów oraz wynikającą z nich ocenę łączną. Wynika z tego, że oferta skarżącej została sklasyfikowana jako pierwsza po ocenie technicznej. W odniesieniu do oceny finansowej w protokole tym stwierdza się, że jest ona oparta na rabacie udzielonym przez oferentów na ceny produktów dostawcy. W tym zakresie wskazuje się, że oferta skarżącej została sklasyfikowana jako druga z różnicą 0,55% w stosunku do ceny zaproponowanej w ofercie

oferenta, któremu udzielono zamówienia. Z protokołu ze spotkania podsumowującego wynika, że w następstwie zastosowania użytej w tym zakresie formuły, oferta oferenta, któremu udzielono zamówienia przedstawiała najlepszy stosunek jakości do ceny w odniesieniu do oferty skarżącej, co uzasadniało wybór tej pierwszej oferty.

98 Ponieważ obowiązek uzasadnienia aktu zależy, jak już zostało podkreślone w pkt 92 powyżej, od kontekstu, w jakim został on przyjęty, należy uznać, że w niniejszej sprawie informacje przekazane przez Komisję skarżącej w następstwie e-maila tej ostatniej z dnia 16 stycznia 2008 r. wyrażają jej argumentację w sposób dostatecznie zrozumiały i jednoznaczny. Informacje te pozwalają zatem z jednej strony skarżącej na zapoznanie się z uzasadnieniem środka podjętego w celu umożliwienia obrony jej praw i zbadania, czy zaskarżona decyzja jest uzasadniona, a z drugiej strony sądowi wspólnotowemu na sprawowanie kontroli legalności tej decyzji.

99 Zatem w niniejszej sprawie Komisja spełniła ogólny obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 WE.

100 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut pierwszy.

101 W świetle wniosków wysnutych w pkt 80 i 100 powyżej należy w całości oddalić wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

B — *W przedmiocie wniosku o odszkodowanie*

1. *Argumenty stron*

102 Skarżąca wnosi tytułem ewentualnym, w przypadku gdyby zamówienie zostało już wykonane lub gdyby stwierdzenie nieważności decyzji było już niemożliwe, o przyznanie jej odszkodowania i odsetek zgodnie z art. 235 WE i 288 WE. Komisja poprzez swoje bezprawne działanie dopuściła się uchybienia prowadzącego do powstania jej odpowiedzialności. Skarżąca wycenia kwotę odszkodowania i odsetek ex aequo et bono na 654 962,38 EUR, co odpowiada zyskowi brutto, który osiągnęłaby, gdyby udzielono jej zamówienia. Wszelkie argumenty, zarzuty i podstawy przedstawione na poparcie zarzutu drugiego w zakresie stwierdzenia nieważności popierają wniosek o odszkodowanie, który jest zatem dostatecznie uzasadniony.

103 Komisja twierdzi, że wniosek o odszkodowanie powinien być uznany przynajmniej za bezzasadny.

2. *Ocena Sądu*

104 Na wstępie należy stwierdzić, że trzeci wniosek zawarty w skardze, aby Sąd orzekł, że bezprawne działanie Komisji stanowi uchybienie prowadzące do powstania odpowiedzialności Komisji, należy interpretować w związku z czwartym wnioskiem, który dotyczy zasądzenia od Komisji zapłaty odszkodowania i odsetek. Jak wyraźnie wynika z powodów przedstawionych tytułem ewentualnym przez skarżącą w jej skardze,

jej wniosek o odszkodowanie na podstawie art. 235 WE i 288 WE jest uzasadniony w świetle okoliczności, że Komisja swoim bezprawnym działaniem dopuściła się uchybienia prowadzącego do powstania jej odpowiedzialności.

105 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty z tytułu bezprawnego postępowania jej organów w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE uzależnione jest od jednoczesnego spełnienia przesłanek, którymi są: bezprawność postępowania instytucji, wystąpienie rzeczywistej szkody i istnienie związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem a powołaną szkodą (zob. wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-69/00 FIAMM i FIAMM Technologies przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-5393, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo).

106 Ponieważ te trzy przesłanki włączenia odpowiedzialności są kumulatywne, brak spełniania jednej z nich wystarczy do oddalenia skargi odszkodowawczej, bez konieczności badania innych przesłanek (zob. wyrok Sądu z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-226/01 CAS Succhi di Frutta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2763, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

107 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że jak wynika z przyczyn przedstawionych w pkt 71–80 powyżej, wszystkie argumenty, zarzuty i podstawy przedstawione przez skarżącą na poparcie zarzutu drugiego dotyczącego stwierdzenia nieważności, na których opiera się ona w celu poparcia wniosku o odszkodowanie, zostały zbadane i odrzucone. Podobnie jak wynika z pkt 87–100 powyżej, wszystkie argumenty przedstawione przez skarżącą na poparcie zarzutu pierwszego dotyczącego stwierdzenia

nieważności zostały zbadane i odrzucone. Należy wreszcie stwierdzić, że skarżąca nie zarzuca żadnej innej formy bezprawności, która mogłaby zostać wzięta pod uwagę w ramach badania wniosku o odszkodowanie. W tych okolicznościach nie można włączyć odpowiedzialności Wspólnoty na podstawie rzekomej bezprawności zaskarżonej decyzji.

108 Skoro zatem pierwsze trzy warunki włączenia odpowiedzialności Wspólnoty nie zostały spełnione, należy oddalić wniosek o odszkodowanie jako bezzasadny.

109 Z wniosków wyciągniętych w pkt 101 i 108 powyżej wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

110 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

111 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę należy, zgodnie z żądaniem Komisji, obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **PC-Ware Information Technologies BV zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 maja 2010 r.

Podpisy

II - 1580

Spis treści

Ramy prawne ..... II - 1546

A — Przepisy wspólnotowe ..... II - 1546

B — Uregulowania krajowe ..... II - 1552

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu ..... II - 1553

Przebieg postępowania i żądania stron ..... II - 1555

Co do prawa ..... II - 1556

A — W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności ..... II - 1556

1. W przedmiocie dopuszczalności wniosku o stwierdzenie nieważności ... II - 1557

a) W przedmiocie braku interesu prawnego skarżącej ..... II - 1557

Argumenty stron ..... II - 1557

Ocena Sądu ..... II - 1558

b) W przedmiocie bezprzedmiotowości wniosku o stwierdzenie nieważności ..... II - 1559

Argumenty stron ..... II - 1559

Ocena Sądu ..... II - 1560

2. Co do istoty ..... II - 1560

a) W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 55 dyrektywy 2004/18 oraz art. 139 ust. 1 i art. 146 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 40 belgijskiej ustawy o praktykach handlowych ..... II - 1561

Argumenty stron ..... II - 1561

Ocena Sądu ..... II - 1563

— W przedmiocie części zarzutu drugiego, opartych na naruszeniu dyrektywy i ustawy belgijskiej ..... II - 1563

— W przedmiocie części zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu rozporządzenia wykonawczego ..... II - 1568

b) W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia ..... II - 1571

Argumenty stron ..... II - 1571

Ocena Sądu ..... II - 1572

B — W przedmiocie wniosku o odszkodowanie ..... II - 1577

1. Argumenty stron ..... II - 1577

2. Ocena Sądu ..... II - 1577

W przedmiocie kosztów ..... II - 1579